

[Justitsministeren.]

Offentligheden; og under Hensyn dertil maatte jeg efter de Forhandlinger, der var foregaaet i Ministermødet, afvise at svare. Det er dog særlig de specielle Tal, jeg ikke gerne vilde rykke ud med. I og for sig kunde jeg godt have givet en Række Oplysninger om de almindelige af Myndighederne fulgte Regler for Meddelelse af Opholdstilladelse her. Det er jeg ogsaa villig til at gøre, hvis man ønsker dette, i Finansudvalget.

Hvis det ærede Medlem Hr. Korsgaard heroverfor siger, som jeg syntes han sagde, at Meddelelser af fortrolig Karakter til Finansudvalget overhovedet ingen Interesse har, kan jeg dog ikke give det ærede Medlem Ret. Hvis man i Finansudvalget — man kunde ogsaa sige det udenrigspolitiske Udvalg — fra de forskellige Sider finder, at de Regler, der følges, er forsvarlige, er det saa ikke en vis Betyggelse, og er der saa nogen Grund til at søge at udbrede Kendskabet til disse Regler, som meget beror paa et Skøn, hvor det drejer sig om saa ømtaalige Forhold, i saa stor Udstrækning som muligt?

Jeg giver altsaa ikke det ærede Medlem Hr. Korsgaard Ret i, at det ikke nytter noget, hvad han siger her. Jeg er meget villig til at give Finansudvalget eller det udenrigspolitiske Udvalg alle Oplysninger, hvis jeg kan opnaa Garanti for ikke at se disse særlige Tal omtalt i Pressen bagefter. Jeg er endvidere villig til ogsaa efter i Dag at komme i Finansudvalget og give samtlige Oplysninger, specielt om de af Myndighederne fulgte Regler for Meddelelse af Opholdstilladelse — jeg kan tilføje ogsaa om Meddelelse af Arbejdstilladelse; det har i og for sig samme praktiske Interesse som Opholdstilladelse. Naar vi ikke kom ind paa dette i Finansudvalget, skyldtes det ikke Afvisning fra min Side. Det skyldtes en Standsning i Diskussionen paa det rent principielle Spørgsmaal, om man vilde give saadanne Oplysninger eller ikke.

Jeg haaber, at det ærede Medlem vil forstaa, at det ikke skyldtes Uvilje hos mig, naar der ikke er naaet noget Resultat. Jeg møder gerne saa rustet, som det er mig muligt, for at give Oplysninger; men saa længe jeg ikke kan se, at det i disse Forhold her kan gøre andet end Skade at udbrede Oplysningerne i videre Kredse, og saa længe jeg ikke kan opnaa Garantier herimod, kan jeg ikke efter den Diskussion, der har fundet Sted netop om dette Problem paa Ministermødet, love mere, end jeg har lovet med disse Ord.

Korsgaard: Jeg maa i og for sig erklære mig for meget tilfreds med de af den højtærede Justitsminister fremsatte Udtalelser. Naturligvis er jeg ikke helt enig med ham i et og andet; jeg tror overhovedet ikke paa dette med Ømtaalighed; det er saadan noget, man siger, men jeg kan naturligvis ikke nægte, at Ministeren har en anden Opfattelse, og at den muligvis kan være rigtig. Men det, der altsaa har bevirket, at man ikke har faaet de Oplysninger, man ønskede, er maaske i sidste Instans en Bemærkning, jeg ved en eller anden Lejlighed lod falde i Finansudvalget om, hvor vidt jeg mente min Pligt med Hensyn til Hemmeligholdelse gik. Det skal jeg nu ikke komme nærmere ind paa i denne Omgang, men jeg er meget villig til baade med den højtærede Justitsminister og specielt med Finansudvalgets Formand paa et hvilket som helst Sted at drøfte dette specielle Tilfælde.

Men jeg maa sige, at det kedelige ved denne Fortrolighed er, at Udvalgsmedlemmerne ikke kan faa Lejlighed til at tale med deres Parti om de Oplysninger, som gives til et Udvalg. Jeg vilde mene, at enhver Rigsdagsmand inden for det Parti, der har Interesse i Sagen, maa bære sit Ansvar for, hvor meget han bringer frem, eller hvor lidt han bringer frem. Det kan ikke være Justitsministeren ubekendt, at en Masse af de Spørgsmaal, som rejses i Finansudvalget, i og for sig ikke rejses af de Personer, der sidder i Finansudvalget, men rejses af Personer i Partiet, som bruger Partiets delegerede, om jeg saa maa kalde det, i Finansudvalget til at bringe disse Spørgsmaal frem, og saa bliver det for mig noget underligt akavet noget, naar vi i givet Fald modtager en Oplysning, men ikke maa bringe den til det paagældende Medlems Kundskab, det Medlem, som netop har Interesse i Sagen.

Jeg vil derfor henstille, at naar vi taler om Fortrolighed, specielt i Finansudvalget, som nu engang er et Udvalg af en særlig Karakter, saa rækker Fortroligheden ikke længere end til, at man naturligvis ikke i givet Fald maa meddele Offentligheden Oplysningerne. Den Regel har vi jo ogsaa i Finansudvalget, at hvad der skal meddeles, det meddeles stort set af Formanden; jeg ved i hvert Tilfælde ikke, at jeg selv personlig i en Aarrække overhovedet har meddelt noget. Men hvis man saa i øvrigt stiller Medlemmer frit med Hensyn til at gøre deres Partifæller bekendt med, hvad der foreligger, skal jeg for mit Vedkommende være tilfreds.